

§. I.

Tupendum sane stantis Solis & Lunæ miracu-
 lum nuperrime intimius consideravimus, &
 illud antiquissimo documento ipsis miraculi
 spectatoribus coævo, inque vulgus tunc ma-
 xime noto, comprobatum, perspicue fatis co-
 gnovimus. Postquam enim Scriptor sacer e-
 narrasset preces, pro Solis & Lunæ statione, a Josua ad DE-
 um fufas, mox subjicit, Solem & Lunam stetitisse, DEumque pre-
 ces hominis exaudivisse. Hic additum legimus: *Nonne hoc*
scriptum est in Libro Recti, h. e. ex linguæ latinæ stylo puriori,
 hoc miraculum notissimum celebratur in *Libro Recti*. Tot
 Theologorum & Philologorum variæ sententiæ de illo pro-
 stant libro, quibus perlectis & inquisitis, animus titubat du-
 biousque hæret, nescius, quam approbare, quamve reproba-
 re debeat: quivis fere in tanta rei obscuritate mentis suæ se-
 quitur visa, quæ vel autoritas aliorum, vel propria medita-
 tio suggesserunt. Operæ itaque pretium duximus, funda-
 menta, ex quibus de hoc libro judicium ferri queat æquum, in
 hac Disputatione proponere, atque ex iisdem verisimillimam
 sententiam colligere & adstruere. Quo facto, aliorum quoque
 Eruditorum sententias in medium proferemus, & quæ in iis
 desiderari possint, exponemus; in primis Masii & Richardi Si-
 monii Annales examinabimus, visuri, utrum *Liber Recti* illo-
 rum pars esse potuerit, an minus. Ex quibus tandem nostri
 miraculi veritas, canonisque sacri integritas constabit cla-
 rissime.

§. II.

Ad fundamenta, ex quibus de *Libro Recti* judicium
 est ferendum, primo referimus nomen, quod Hebræis ספר
 הישר